

Den dumme dag

En kort fortælling om det, der er svært

© 2023 Peter Boyford

Her er Ravn. Ravn er en meget stille dreng.

Og så holder han af at blande sig udenom alt, hvor han kan

komme til at få

opmærksomhed. Faktisk har

han det bedst med bare at være

for sig selv - sammen med sine tanker.

Ravn er 8 år. Han har ikke altid

været så indelukket. Engang

var han den dreng i klassen,

alle ville lege med. Han

spillede bold, legede

drengene-efter-pigerne,

kastede med sne - og lavede

også ballade i ny og næ. Det var indtil den dumme dag.

Ravn kan ikke lide at tænke på den dumme dag, for den gør

ham så ked af det. Men

selvom han prøver at lade

være, så dukker den op

hele tiden i hovedet. Det er også derfor, at han ikke altid følger med i timerne i skolen, for det er ekstra svært, når man kun hører lidt her og lidt dér. Og så får man skæld-ud, og skolen skriver hjem.

I dag er det et år siden den dumme dag. Ikke fordi Ravn går og holder styr på det, men fordi den dumme dag og hans fødselsdag er samme dag. Og nu vil de til at fejre Ravn i klassen. Ravn har slet ikke lyst.

Tage, Ravns lærer, spørger Ravn hvilke tre instrumenter, han vil have med i fødselsdagssangen, og Ravn stirrer tomt op

på den ivrige lærer med guitaren
hængende foran maven. Ravn siger ikke
noget, så Tage siger, "Hvad med en guitar, et
klaver og en tromme?"

Ravn nikker og børnene begynder at skråle
til Tages falske guitarstil. Nu er vi kommet
til den dér med "hurraah, hurraah,
hurraah" - indtil de har talt 7 små
"hurraah", og så skal alle råbe det store. Før
den dumme dag var Ravn den i klassen, der
kunne holde det store "hurra" i allerlængst
tid. Nu er det Frederik.

Frederik var engang Ravns bedste ven. Men
han har vistnok givet op nu, efter at Ravn er
holdt op med at sige ja til at lege. Frederik
forsøgte ellers i lang tid, men Frederik
vidste heller ikke, hvad der var sket for
Ravn på den dumme dag. Så ville han have
forstået det, tænker Ravn.

Nå, nu har de fri, allesammen. Ravn skal

hjem, men han har ikke travlt. Han trasker ud i garderoben og begynder at tage overtøj på. Solen skinner udenfor, selvom det er koldt. Ravn går ud og rundt om skolen på vej hjem. Men så hører han en lille bitte lyd i nærheden.

Selvom han normalt bare var gået videre, så stopper han op. Han vender sig efter lyden og ser nu, at det er Louise, der sidder op ad et træ. Hun græder.

Ravn og Louise var kærester engang i starten af første klasse. Men siden den dumme dag har han ikke rigtig lagt mærke til nogen-som-helst eller noget-som-helst. Heller ikke Louise. Før nu.

Louise kigger op, da hun mærker skyggen af Ravn på sin krop. Hun ser Ravn, og

bukker hovedet ned igen og græder videre. Uden at vide hvorfor, sætter Ravn sig på knæ ved siden af hende.

“Hvad er du ked af?”, spørger Ravn. Det var den første hele sætning Ravn havde sagt i et helt år. Han lægger en hånd på Louises ryg. Louise græder videre, og Ravn sætter sig helt ned ved siden af hende.

Efter nogen tid har Louise ikke flere tårer og kigger op på Ravn, der stadig sidder tålmodigt, og for første gang i lang tid faktisk slet ikke tænker på den dumme dag. Han kan se, at Louises læber bevæger sig, men han kan ikke høre, hvad hun siger.

“Jeg kan ikke høre dig”, siger Ravn, og Louise gentager: “Min far bor ikke hjemme hos os mere!”

Et stort sug fylder Ravns mave og blodet stiger helt op i hovedet.

“Hvad?”

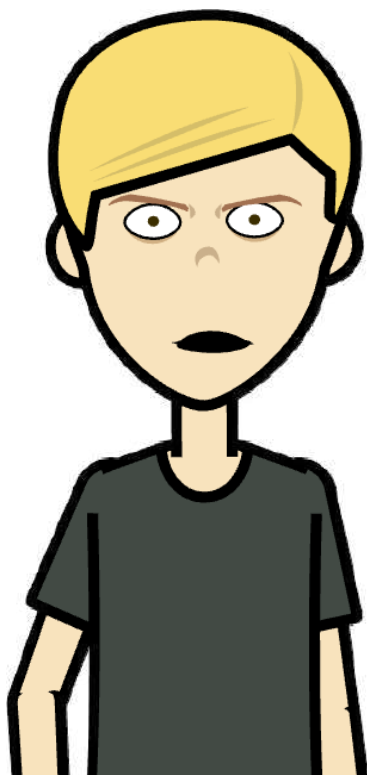
“Det var min mor, der fortalte mig det”,
fortæller Louise og fortsætter, “når jeg
kommer hjem i dag, så er min far flyttet.”

Ravns hjerte slår meget hurtigt nu. Uden at
tænke over det, tager han Louises hånd.
Han siger ikke noget. Det gør Louise heller
ikke.

Der går lidt tid, og så ser
Louise en tåre på Ravns
kind.

“Hvad græder du for?”,
spørger Louise.

Ravn siger ikke noget,
men indeni kan mærke
en masse følelser. De
fleste véd han ikke, hvad
han skal gøre med, men

én af dem fylder mere end nogen af de andre: Lettelsen!

Ravn véd nu for første gang, at han ikke er alene. Han er ikke den eneste, der har haft en dum dag. Det har Louise også. Hendes dag er bare i dag.

Ravn klemmer Louises hånd.

“Skal vi følges? Så skal jeg fortælle dig noget”, siger Ravn